

mer, M. J. Brusse en na zijn optreden kwam Speenhoff er ook wel binnenvallen. De daverende jolijt was er zeer groot. De recette voor Atlanta was minder daverend maar dat deerde Dirk Reese niet. Hij bezorgde dat gezelschap iedere dinsdag een vrolijke avond en dat was hem genoeg.

In de laatstverlopen jaren baarde de gezondheid van Dirk Reese zorgen. Uit de directie van Atlanta had hij zich teruggetrokken. Het is waarschijnlijk dat de portée van de sluiting van café-Atlanta niet meer geheel tot hem doorgedrongen is. Hij kon zich niet meer verdiepen in het probleem of die sluiting wel noodzakelijk was, zoals andere Rotterdammers zich afvroegen. De eindeloze metro-rommel kreeg er de schuld van. Maar café-Atlanta ging dicht toen het ergste van de metrobouw al achter de rug was. Men moet echter niet vergeten dat de levensgewoonten aan het veranderen waren. De tijd van het gezellig biertje-binnenklokken bij Boneski en later in Pschorr en in al die andere café's is voorbij. Men zit thuis bij de televisie. Statistisch is dat niet te bewijzen maar het avondvertier op straat is toch wel duidelijk verminderd. En de kosten van de horeca-bedrijven stegen. Caland-West dat zijn bedrijf ongehinderd had kunnen voortzetten heeft het bijltje er toch ook bij neergelegd. Dit alles lijkt meer het gevolg van een ontwikkeling die allang aan de gang is en door de metrobouw werd bespoedigd. Dirk Reese was te ziek om hierover zijn oordeel uit te spreken.

Zijn eerste vrouw was kort na de bevrijding overleden. Maar zijn zieke jaren zijn hem verlicht door mevrouw W. Reese-Fruin met wie hij in 1947 was gehuwd. Zij had hem trouwens gedurende hun huwelijk verzorgd met de toewijding die een man als Dirk Reese verdiende.

Hij stierf op 1 juli 1967 en zou op 20 augustus 87 jaar oud zijn geweest. Rotterdam verloor een burger die van deze stad hield en die dat op onbekrompen wijze en zo onopvallend mogelijk deed blijken.

Bij zijn begrafenis heeft jhr. P. R. Feith, directeur van de Heinekens Brouwerijen, het voor Rotterdam zegenrijke werk van Dirk Reese geschetst. En zijn trouwe medewerker Theo Moens herdacht de mens die niet alleen opging in zijn werk maar ook in een algemene mensenliefde.